

at Statens Skolepenge altid følger med Eleven, saaledes at Tilskuddet bliver det samme, enten Eleven søger Statsskole eller Privatskole.

Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han anser den moderne Sportsforeteelse, som hedder Boksekamp, som en Slags Kulturspreder, værdifuld og nyttig for den gode, sunde, legemlige Sport, eller om disse Kampe maa betragtes som et Vildskud, der bliver at regne lig almindeligt Slagsmaal. Hvis den sidste Betegnelse efter, lad os sige, nøje Overvejelse maa erkendes for at være den rigtige, mon det saa ikke var fornuftigt at prøve paa at faa disse Forestillinger ud af Verden? Der er ved disse Boksekampe forefaldet flere Drab, ogsaa her i Landet er saadant sket, og selv om det i Regelen ikke gaar saa vidt, vil en Beskrivelse af en Boksekers Udseende efter Kampen være betegnende, ogsaa betegnende for vort Samfund, fordi vi finder os i sligt. Jeg finder den fældende for den Art Forestillinger.

Den Beskrivelse, jeg her sigter til, har staaet i „Politiken“. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse blot nogle faa Linier deraf: „Hans Ansigt var frygtelig medtaget, hans ene Øje var blaat, og det andet var saa ophovnet, at det hang ned over Kinden. Ovenover Øjenbrynene var der et aabent Saar, fra hvilket Blodet flød i stridende Strømme. Blodet flød ogsaa fra det venstre Øre, fra Munden, fra Overlæben, der er fuldstændig flækket, og fra utallige Rifter paa Hals og Skuldre“ o. s. v. Mon det ikke vilde være fornuftigt, at vi her i Danmark viste vor Kultur ved at forbyde slige Forestillinger. Jeg tillader mig altsaa at stille dette Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, og jeg kan føje til, som det hedder, paa manges Vegne. Der er mange, der vil være interesserede i Ministerens Svar. Hvis Justitsministeren af en eller anden Grund, som jeg ikke kan vide, mener, at et saadant Forbud ikke kan naas, vil jeg spørge, om det ikke vilde være fornuftigt at forhøje Forlystelsesskatten. Tilstrømningen til disse Forestillinger er stor; det har vi for nylig set ved en saadan Forestilling her i København. Det var vel ingen Skade til, om Besøget blev noget mindre.

Til Slut nogle faa Betragtninger i Anledning af den økonomiske og finansielle Situation, vi i Øjeblikket befinder os i. Fra Befolkningen har der Landet over i den sidste Tid lydt stærke Krav om

Skattelettelser, lavere Takster m. m. Alt sammen har det sin Grund i de nedadgaende Konjunkturer, og det forekommer mig, at man maa finde disse Krav ganske naturlige, og at det Tidspunkt vistnok er naaet, da Skatteyderne med Rette kan anvende den højtærede Statsministers Ord i en anden Anledning, da han udtalte: Nu kan Ord ikke længere klare det, nu maa der handles. Vel har Finansministeren trøstet med, at Skatnedgangen kom af sig selv samtidig med, at Indtægterne gik ned. Men jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at dette gælder jo kun Indkomstskatten. Ejendomsskatten og Formueskatten berøres ikke af Indkomsternes Dalen, og naar Indkomsterne gaar betydeligt ned, hvilket har været Tilfældet i de sidste Aar i saa godt som alle Erhverv og Virksomheder, føles de andre Skatters Tryk saa meget stærkere. Man kan ogsaa godt i denne Forbindelse for Oversigtens Skyld medtage Renterne. De daler heller ikke, fordi Indkomsterne daler.

Ejendomsskatterne skal jeg i Dag ikke komme ind paa, men derimod sige lidt om Formuebeskatningen, ogsaa fordi den har været stærkt fremme i Debatten. Formuebeskatningen er vel nok skattemæssig set den mest uretfærdige Skat, for det første, fordi det opsparede Beløb, der udgør Formuen, i de allerfleste Tilfælde allerede er beskattet en Gang forud, nemlig som Indkomst, og det vil altsaa sige, at man straffer den sparsommelige Mand, hvorimod Ødelanden gaar fri. For det andet, fordi Formueskatten ikke daler i samme Forhold, som Indkomstskatten daler, og for det tredje, fordi Grundlaget for Formuebeskatningen delvis er en skønsmæssig Vurdering af Bygninger, Jord, Besætning o. s. v. I mange Tilfælde er det kun tænkte Værdier eller Værdier, der ingen Indtægt giver.

I Henhold til, hvad jeg her har sagt, vil jeg mene, at Tiden er inde for Rigsdagen til at overveje, om ikke den Skala, som nu benyttes ved Formueskattens Beregning, burde ændres. Da Loven om Formueskat gennemførtes i 1903, var Skatten 60 Ø. pr. 1 000 Kr. Formue. Nu fastsætter den en stigende Skala, og denne ender ikke med 60 Ø., men med 16 Kr. pr. 1 000 Kr. for de store Formuers Vedkommende. Denne Skala blev affattet under Højkonjunkturen, den Gang Indkomsterne var store, og det var den Gang muligt at udrede Skattebeløbene. Men efter min Mening er Forholdet nu saaledes ændret, at Benyttelsen af den Skala